Anul II. — Nr. 6. Septemvrie 1936.

INSEMNĂRI SOCIOLOGICE

Apar odată pe lună.

Director: **TRAIAN BRĂILEANU,**
profesor de Sociologie la Universitatea din Cernăuţi.

CUPRINSUL

ARTICOLE

I. Traian Brăileanu: Adevăruri paradoxale.
II. Ion Ţurcan: Pericol comunist şi legitimă apărare.
III. Ion N. Mailat: Politica lui Lenin.
IV. Neculai Roşca: Sensul mărginirilor.

REDACŢIA: Cernăuţi, str. General Berthelot 5.
ADMINISTRAŢIA (Profesor Constantin Zoppa): Cernăuţi, str. Baltinester 15.
Abonamentul pentru 1 an . . . . . Lei 60
Exemplarul . . . . . „ 5

Tipografia Mitropolitul Silvestru, Cernăuţi.

www.dacoromanica.ro

REVISTA CARŢILOR

Ion Banea, Căpitanul (*Traian Brăileanu*).

Ernest Bernea: Tineretul şi Politica (*G. M.*)

Erast Hostiuc, Schiturile şi Sihăstriile Bucovinei de altădată (*Traian Brăileanu*).

REVISTA REVISTELOR

Iconar, Cernăuţi (*G. M.*). — **Buletinul A. G. I. R.** (*T. B.*). — **Glasul strămoşesc**, Cluj. — **Libertatea**, Bucureşti. — **Braţul de Fier**, Focşani. — **Ideea naţională**, Buzău. — **Deşteptarea Romîniei**, Ploeşti. — **Cuvîntul Satelor**, Lugoj. — **Revista Dobrogeană**, Constanţa. — **Chemarea**, Iaşi.

Fiecare număr va avea cel puţin 32 pagini.
Manuscrisele nu se înapoiază.

www.dacoromanica.ro

ANUL II. Nr. 6. Septemvrie 1936

Insemnări Sociologice

Director: TRAIAN BRĂILEANU,
profesor de Sociologie la Universitatea din Cernăuți.

Adevăruri paradoxale

Omului deprins cu minciuna adevărul i se pare paradoxal. Democrația ne-a obișnuit cu un număr considerabil de minciuni, în toate sferele de preocupări. Iar cînd cineva reflectează asupra lucrurilor și îndrăznește a spune adevărul, toată lumea se supără. E doar așa de plăcut să trăești în iluzii! Una din aceste iluzii democratice este și *autonomia universităților.* Fără îndoială că Universitatea e autonomă. Dar față de cine și în ce măsură? *Autonomia* trebue definită doar în raport și în opoziție cu *eteronomia.*

Deocamdată să lăsăm la o parte chestiunea, dacă autonomia universitară e un *bine* sau un *rău* și să vedem numai, dacă, în ce măsură și în ce privință Universitățile noastre sunt autonome. Autonomă ar fi Universitatea, dacă și-ar da sie-și legi fără amestecul altei puteri. Nu ne interesează, dacă constituția Universității ar fi, în acest caz, democratică, despotică etc., ci numai ca să fie exclusă orice influență din afară asupra „puterilor" de conducere ale acestei instituții. Deci să fie exclusă influența Statului, a Bisericii, a partidelor police, a băncilor și întreprinderilor industriale.

O astfel de autonomie n'o găsim, în domeniul învățămîntului, decît la școlile filosofice din antichitate. E adevărat că și universitățile medievale se bucurau de o largă autonomie. Dar această autonomie era croită după tipul celei a stărilor sociale privilegiate și a corporațiilor. Universitățile intrau deci în organizarea ce cuprindea în Evul mediu toate instituțiile sociale. Unele din vechile norme și tradiții au fost păstrate pînă în zilele noastre, în unele țări mai mult în altele mai puțin. Dar, în general, universitățile au trebuit să se adapteze organizării Statului modern, să devie *instituții de Stat,* ca și școlile secundare și cele primare. *Universitățile deci, și mai ales la noi, nu sunt autonome.* Ele au fost create de Stat, sunt întreținute, controlate maltratate sau răsfățate de Stat — dar nu sunt autonome.

www.dacoromanica.ro

Orice comună rurală e mai autonomă decît Universitatea. Orice şcoală particulară jidovească e şi ea mai autonomă, deoarece ea poate refuza să primească elevi creştini, pecînd Universitatea „romînească“ nu poate refuza să primească studenţi jidani ieşiţi din acele şcoli particulare.

Dar Statul, democratic, se 'nţelege, nici nu vrea ca Universitatea să devie autonomă. Căci dealtcum ar fi înzestrat-o cu moşii şi venituri pentru a-i asigura existenţa, i-ar da bani pentru laboratoare, biblioteci etc., acordîndu-i şi *privilegii* de tot felul. Statul nostru actual nu poate face acest lucru, deoarece e condus de politicieni, iar politicienii se recrutează şi dintre profesorii universitari, cum mulţi dintre profesori au fost şi sunt recrutaţi dintre politicieni sau prin influenţa politicienilor. Prin urmare: Universitatea nu numai că nu este autonomă, ci ea este complect politicianizată, aşa cum sunt toate instituţiile noastre de Stat. Profesorii universitari, cu puţine excepţii sunt înscrişi în partide politice şi fac politică activă. Mulţi dintre ei sunt parlamentari, miniştri, primari. Unii fac politică naţionalistă, alţii (marea majoritate) democratică şi antifascistă.

Şi studenţii fac politică. Studenţii romîni, în marea majoritate, fac politică naţionalistă, mai ales legionară, ceilalţi se repartizează pe partidele democratice, iar studenţii jidani sunt toţi naţionalişti, adică comunişti. Aşa e starea de fapt.

Din punct de vedere al intereselor naţionale romîneşti, ale Statului naţional romîn, această situaţie nu poate fi numită bună, dimpotrivă ea cuprinde mari primejdii, astfel că o reformă ar fi de dorit. O reformă grabnică şi radicală.

Şi anume: profesorii romîni ar trebui să fie toţi naţionalişti şi să facă politică naţionalistă, *de dreapta*, cît mai de dreapta, aşa cum o fac studenţii romîni. E singura politică potrivită intereselor Statului nostru. Dacă profesorilor li s'ar interzice să fie francmasoni, parlamentari, miniştri, primari, membri în consilii de administraţie la bănci şi fabrici jidoveşti, ei ar deveni de fapt toţi naţionalişti, poate chiar extremişti. Şi, în acest caz, ar fi în Universităţile noastre linişte şi ordine desăvîrşită, deoarece profesorii romîni şi studenţii romîni ar face aceeaş politică.

Greşit se pune însă problema de către autorităţile şcolare, cari cred că desordinea se datoreşte politicei studenţilor.

Şi eu cred că studenţii romîni n'ar trebui să facă politică. Dar cu o condiţie: ca profesorii să facă politica studenţilor romîni naţionalişti, iar studenţii jidani, comunişti în covîrşitoarea

www.dacoromanica.ro

lor majoritate, să fie excluşi din Universităţile noastre. Pînă la împlinirea acestei condiţii, studenţii romîni sunt obligaţi să facă politică, şi anume aşa cum o fac: ordonată, energică, apărînd Universitatea romînească împotriva anarhiei democratice şi comuniste.

E bine că a fost numit un subsecretar de Stat anume pentru a instaura ordinea şi disciplina în Universităţi. Să cerceteze cauzele desordinei şi, înlăturîndu-le, va face să dispară efectele. Dar să nu caute cauzele acolo unde *nu* sunt, ci acolo unde se ascund subt vălul minciunilor demagogiei democratice.

Dacă va merge însă pe calea bătătorită de înaintaşii săi, năzuind a stîrpi în Universităţi „extremismul de dreapta" al studenţilor, toată munca sa va fi zadarnică. Studenţii romîni nu pot fi convertiţi la liberalism, ţărănism sau antifascism prin nicio măsură, fie ea cît de draconică. Ei sunt şi vor rămînea naţionalişti. Şi credem că ei îi vor converti şi pe profesorii lor, aşa că în scurtă vreme ordinea va fi desăvîrşită şi nu va mai fi nevoie de subsecretari de Stat specialişti în chestiuni disciplinare.

Cînd şi profesorii universitari vor intra în sfera asprei discipline legionare, guvernul nu va mai fi neliniştit prin mişcări studenţeşti şi se va putea dedica operelor de construcţie positivă. Cel puţin nu va avea pretextul că nu se poate dedica acestor opere din cauza „desordinelor" studenţeşti.

Traian Brăileanu

Pericol comunist şi legitimă apărare

Evenimentele în curs de desfăşurare din Spania au trezit la realitate multe conştiinţe. S'au dumerit toţi cei de bună credinţă ce înseamnă democraţie integrală, front democratic, popular, antifascist sau oricum i s'ar mai zice. Dar mai ales, s'a văzut ce înseamnă noţiunile de umanitate şi pacifism, atît de mult trîmbiţate de toate ligile internaţionale, cari urmăresc „binele omenirii şi înfrăţirea tuturor popoarelor".

Evenimentele ce au însoţit Revoluţia bolşevică din 1917—18 au fost repede uitate. Mulţi au crezut că la mijloc n'au fost decît unele practice exagerate, impuse de anumite împrejurări, dar cari nu vor mai fi repetate. Cu toţii refuzau să creadă că era vorba de un sistem inerent activităţii comuniste. Acuzaţiile aduse regimurilor burgheze, asupra cărora erau aruncate toate păcatele omenirii, începînd cu războiul şi terminînd cu şomajul,

www.dacoromanica.ro

şi afişarea unor formule aducătoare de fericire pămîntească, cari aveau aparenţa că vor satisface în mod nelimitat dorinţele şi interesele mulţimii, au dus la profunde erori în teorie şi la dureroase orori în practică. Totodată, mirajul acestor formule simplisse prezentate sub formă obiectivă, a găsit o puternică rezonanţă în lumea pasiunilor şi instinctelor omeneşti şi a uluit multe minţi, a căror atenţie a fost sustrasă dela pătrunderea adevăratelor intenţii ale mişcării comuniste, ascunse sub masca acestor teorii. Evenimentele din Spania vin ca un trăsnet ce arde pînza minciunilor abil ţesute şi ne arată în toată goliciunea şi oroarea pericolul ce-l prezintă comunismul pentru Statele naţionale. Dar mai presus de toate, ele ne arată în plină lumină tactica de care se folosesc comuniştii pentru a-şi ajunge scopul. Îmbrăţişarea formulei democratice, crearea fronturilor populare şi sprijinul acordat acestora, primesc întregul lor înţeles pentru cei ce urmăresc cu atenţie aceste evenimente.

Analizînd sensul lor şi privind situaţia dela noi prin această prizmă, vom putea sesiza factorii ce înlesnesc desvoltarea mişcării comuniste dela noi, cît şi gravitatea ce o prezintă pentru Statul romîn. Vom putea, în sfîrşit, preconiza cu uşurinţă mijloacele potrivite pentru combaterea acestui flagel al omenirii şi, în special, al Statelor naţionale. .

I.

Revoluţia franceză a deschis posibilitatea circulaţiei elitelor indiferent de clasă socială, avere, naştere sau religie. Cel puţin în teorie, la început. Consecinţele practice, însă, n'au întîrziat să se arate. Emaniciparea individului de aceste „prejudecăţi", cari constituiau totatîtea piedici pentru cel ce dorea să parvină în pătura conducătoare, a deschis acest drum nu numai Francezilor de origine etnică, ci şi celor făcuţi peste noapte, cari au renunţat formal la naţionalitatea lor, pentru cea franceză. Jidanii încetează de a mai fi o minoritate cu naţionalitatea lor specifică, devenind Francezi de religie mozaică. Consecinţele acestei subite adaptări la mediu le-au permis să iasă din ghettouri şi să ajungă conducători ai nobilei naţiuni franceze. Că în calea lor au întîlnit piedici serioase, e adevărat. Rezistenţele ideologice, însă, au fost zdrobite şi, prin acest fapt, drumul spre cucerirea Statelor naţionale le-a fost deschis. Ei ajung, în urmă, şi în celedalte State cetăţeni egali în drepturi. Tratatele de pace, cari un capăt războiului mondial, consacră şi desăvîrşesc această

www.dacoromanica.ro

evoluție. „Secolul Naționalităților", care-și ajunge apogeul în acest moment, pare să cedeze locul „secolului unei singure naționalități": acelei jidovești, care amenință serios, cu dominația și tirania ei, națiunile creștine. Cea dintîiu victimă e Rusia. La rînd par a veni Italia, Germania, Turcia, Spania, Portugalia, etc.

În străbaterea acestui drum, plin de succese de altfel, Jidanii au întîlnit o rezistență serioasă, care le-a barat pentru moment mersul înainte. E vorba de naționalizarea ideologiei individualiste liberale, consecință a unui început de reacțiune, mai mult instinctiv, din partea națiunilor creștine față de această tendință de dominare păgînă și străină. Arma de cucerire a jidanilor s'a întors în acest moment împotriva lor și i-a pus în imposibilitate să se mai poată servi de dînsa. Trebuiau să inventeze o nouă formulă sau să folosească o alta existentă, pentru a putea face și ultimul salt care să le aducă biruința definitivă.

Privind realitatea, observăm că jidanii sunt și democrați și comuniști. Ne găsim, deci, în fața a două formule îmbrățișate de ei: cea „democrată" și cea comunistă. În realitate, sau mai corect zis, în faza finală a luptei lor, ei sunt numai adepții formulei comuniste. Nu vom merge pînă acolo, încît să susținem că această formulă a fost inventată de ei intenționat pentru trebuințele lor politice și naționale, deși Marx a avut în vinele lui și sînge iudaic. Dar vom trebui să recunoaștem cu toții că ei au îmbrățișat-o pentrucă așa o cer împrejurările și scopul urmărit de dînșii, și pentru că aceasta formulă e capabilă și foarte potrivită să-i ducă la înfăptuirea intențiilor lor scelerate.

Dar aceasta e o problemă lămurită pentru toată lumea. Nedumerirea există numai cu privire la adoptarea formulei „democrate". Sistemul comunist nu se împacă cu „democrația", nici în teorie și nici în practică. Nimeni, doar, nu poate susține, în afară de d-l Dr. Lupu, că în U. R. S. S. există regim democratic. Cu toate acestea, vedem totuși o împreunare bizară a acestor două formule în ideologia și practica comuniștilor actuali. E o strategie a lor, de dată recentă, care trebue explicată, pentru a înlătura confuziile și erorile atît de frecvente.

Marx susținea că regimul comunist va fi determinat cu necesitate de o anumită evoluție economică ce se desfășoară și ea cu necesitate, urmînd o linie dreaptă. Mulți au crezut în adevărul acestei „dogme". Ea s'a dovedit, însă, a fi falsă. Istoria a refuzat s'o confirme. Rusia, poate, a fost Statul cu economia

www.dacoromanica.ro

cea mai puțin desvoltată în sensul lui Marx, pentru a justifica instaurarea unui regim comunist. Cu toate acestea îl avem din 1917. Spania nu este nici ea coaptă economiceşte pentru comunism. În caz, însă, că trupele guvernamentale ar birui asupra celor naționaliste, instaurarea comunismului s'ar înfăptui cu siguranță matematică.

Că nu factorul economic hotăreşte asupra posibilităților de întronare a comunismului, avem în fața ochilor tentativa adepților acestui sistem de a pune mîna pe putere oriunde li s'ar ivi ocazia, indiferent dacă condițiile economice sunt date sau nu. În afară de aceasta, logic ar fi, ca o consecință a acestei „dogme", ca teoreticienii comunismului să inventeze o formulă economică care să ducă, în primul rînd, la înfăptuirea condițiilor economice, cerute de doctrina marxistă pentru a putea avea un regim comunist. În acest mod ar fi dată ocazia de realizare a sistemului lor fără lupte politice şi fără întrebuințarea unor formule de aţîţare a pasiunilor mulțimii şi de răsculare a masselor, cari nu au nimic a face cu un sistem economic de producție şi de repartizare a bunurilor ci doar cu un sistem economic de jaf şi de distrugere, cu unul social de asasinat şi de crime, şi cu unul politic de teroare şi de nimicire a Statelor naționale, prin subjugarea lor unei dominațiuni străine.

Şi atunci, în opoziție cu legea emisă de Marx, putem formula o ipoteză, care la prima vedere apare paradoxală, dar pe care o confirmă istoria: *Ceeace înlesneşte întroducerea comunismului nu e factorul economic ci anumite condiții politice. Iar realizarea sistemului economic visat de Marx este abia în urmă realizat prin stăpînirea politică.* Cum se ajunge, însă, la crearea condițiilor politice cari înlesnesc întroducerea stăpînirii comuniste? Analizînd considerentele multiple pentru cari adepții comunismului îmbrățişează formula democrată, problema se lămureşte dela sine.

II.

La baza ideologiei democratice există celebra formulă a Revoluției franceze: ideea de libertate, egalitate şi fraternitate. Două din acestea, şi anume ideea de libertate şi fraternitate, stau la baza concepției democratice. Ideea de egalitate şi-a găsit şi ea o aplicare destul de largă în viața acestui regim politic, dar n'a fost în stare să mulțumească pe cei ce se vroiau bogați cu averea altora şi în special pe demagogi. Ea a fost reluată şi acceptată, în ultimele ei consecințe, de către aceştia din urmă.

www.dacoromanica.ro

Ideile de egalitate şi libertate răspund celor mai puternice instincte şi dorinţe omeneşti. Fiecare doreşte să trăiască cît se poate mai bine, cel puţin ca cel mai bogat om de care a auzit cîndva din romane sau din ziare. Ajuns, odată, în stăpînirea unei averi cît mai fabuloase, omul vrea şi libertatea necesară ca să se poată folosi din plin de viaţa scurtă de pe acest pămînt. E o tendinţă generală cu rare excepţii, menite doar să confirme regula. Ele pot fi, deci, folosite cu succes de cei ce doresc să pună în mişcare massele. Comuniştii şi-au dat seama de acest lucru, şi imediat după instalarea regimului fascist în Italia, ei au îmbrăţişat ambele formule. Ideea de egalitate nu poate fi agitată decît în faţa celor săraci. Ea este — e adevărat — o formulă cu ecou puternic, dar numai în sufletele celor ce trăesc în mizerie. Roadele pe cari le-a dat, sunt excelente: datorită ei, demagogii comunişti au ajuns la crearea unei armate fanatizate şi disciplinate, (fiecare bandă de jaf, doar, este bine organizată). Dar într'un mediu sănătos nu poate activa cu succes, ca orice bandă de hoţi într'un oraş cu proprietari hotărîţi să-şi apere avutul şi cu o poliţie vigilentă. Ei au trebuit, în mod neapărat, să recurgă şi la o altă formulă, în baza căreia să dezorganizeze şi să anarhizeze forţele potrivnice lor. Formula democrată, cu ideile de libertate şi fraternitate, le îndeplineşte acest serviciu, creindu-le mediul în care să poată opera în voe.

Ideea de egalitate, după cum am văzut, interesează un număr mai restrîns de indivizi; libertatea, însă, e dorită de toţi. Cel bogat ca şi cel sărac; cei din închisori ca şi cei dinafara lor; Francezii ca şi Arabii din Maroc; Englezii ca şi Indienii, cu toţii doresc să fie liberi. E o formulă cu priză generală. Ea se adresează tuturor Neamurilor şi tuturor categoriilor şi claselor de cetăţeni. Ea înseamnă a fi deslegat de orice precepte morale, religioase, politice; de orice obligaţii faţă de familie sau Stat. Ea îţi îngădue să te poţi realiza ca individ, pe linia instinctelor naturale, fără să fii stînjenit de vreo „prejudecată" oarecare. Există o singură realitate omenească, ce trebue satisfăcută fără nici un frîu: natura animalică a omului. Libertatea deplină, însă, aduce o totală decădere a omului ca fiinţă morală, religioasă; ca şef de familie şi ca cetăţean. Un Neam format din astfel de membri este, cu certitudine, sortit sclaviei şi în urmă dispariţiei nu numai din istorie ci şi de pe suprafaţa pămîntului. Jidanii şi-au dat seama de acest fapt. De aceea, militînd pentru introducerea stăpînirii lor, utilizează, pe lîngă formula comunistă, şi

www.dacoromanica.ro

şi pe cea democrată în toată puritatea ei, trăgînd şi ultimele concluzii cu cari caută să ne deprindă prin literatura, arta, ştiinţa şi presa lor.

Ca o consecinţă, apoi, a distrugerii ideologiei comune şi a crezului cari alcătuesc coeziunea morală a naţiunilor, ideea de libertate, în practica democrată, duce cu necesitate la fărămiţarea clasei conducătoare în facţiuni politice. În această concepţie, cu cît vom avea mai multe partide, cu atît regimul va fi mai democratic. Cu cît, apoi, sunt mai numeroase, cu atît sunt mai înverşunate luptele dintre ele, cari degenerează în mod fatal în anarhie şi războiu civil. Prima încercare bine organizată, speculînd anarhia lăuntrică, poate pune stăpînire pe destinele ţării. Exemple avem în Rusia, Ungaria şi recent în Spania. Comuniştii îşi dau bine seama de această situaţie şi caută s'o folosească. Tactica lor de cucerire a puterii nu-i „democrată". Formula electorală nu-i decît o diversiune pentru a masca intenţiile lor adevărate. Ei se bazează pe forţa materială şi pe lipsa de scrupule în întrebuinţarea mijloacelor. Se organizează în hrube, ies în stradă pentru a se antrena şi dau lovitura finală în momentul potrivit. Toată atenţia lor e concentrată asupra pregătirii unei lovituri directe şi mortale. Dar aceasta ca să reuşească, e nevoe de anarhizarea Ţării, de fărămiţarea forţelor de rezistenţă şi de aţîţarea lor în lupte fratricide. Aceasta, însă, n'o pot obţine decît prin vînturarea ideei de libertate în faţa masselor, cari imediat ce-o dobîndesc, o transformă în anarhie, războiu civil şi barbarie.

Cel mai elocvent exemplu ni-l furnizează Spania. Comuniştii au susţinut regimul actual, au mărit dezordinea şi cînd s'au simţit pregătiţi, au provocat războiul civil dintre naţionalişti şi guvernamentali cari reprezintă frontul popular. Forţele politice angajate odată în lupte, comuniştii încearcă cu succes, prin mijloace de teroare, să-şi instituе Soviete în dosul frontului. În caz de reuşită a guvernului Spaniol — ceeace-i puţin probabil spre fericirea Spaniei — comunismul va fi gata instaurat în mod oficial. Patronii şi sprijinitorii de ieri şi de azi vor fi concediaţi la vatră sau pe cealaltă lume, după cum vor cere împrejurările. În Franţa, comuniştii sprijină deasemeni regimul actual, căutînd să-l alunece cît mai mult în anarhie şi-şi încearcă în acelaş timp forţele prin cîte o grevă sau o manifestaţie violentă de stradă. La fel încearcă în fiecare Stat. E o tactică bună, de altfel, pe care o încearcă pretutindeni. Aşa se explică sprijinul pe

www.dacoromanica.ro

care-l acordă „democrației", care înfăptuește, în mod necesar după cum vedem, condițiile politice prielnice instaurării stăpînirii lor.

Un alt considerent pentru care e îmbrățișată, „formula libertății", îl întîlnim în faptul că ea dă aspectul de legalitate mișcării comuniste. În dosul ei, comuniștii își maschează perfect de bine acțiunea lor scelerată, mergînd chiar pînă la invocarea scutului legii. Pe cîți n'a indus și încă induce în eroare diversiunea fronturilor antifasciste, democratice, populare etc. ?

Ea mai este, însă, folosită pentru a înșela opinia publică. Pe deoparte, se încearcă o discreditare a regimurilor naționale, în special a celor din Italia și Germania, afișîndu-le ca despotice și tirane, iar pe de altă parte, susțin cu înfrigurare regimurile democratice avansate, ca fiind aducătoare de fericire. Iar cum formula democrată este extrem de elastică, și lumea dispusă, față de „ororile despotismului negru", să trăiască „fericită" într'un regim „democrat", comuniștii, pentru a fi pe placul ei, sunt „democrați convinși".

Nu trebue de uitat, apoi, că formula democrată e anațională în formularea ei pură și radicală. Ea nu cunoaște decît indivizi, desbrăcați de orice legături cu neamul în care s'au născut. Fapt care înlesnește pătrunderea elementelor eterogene în clasa conducătoare. Aceasta le dă posibilitatea de a se introduce în funcțiunile diferitelor instituții, dezorganizîndu-le și anarhizîndu-le.

Formula democrată servește, așadar, pe deoparte ca o inițiere a inconștienților în ideologia comunistă și ca o lansare practică a comunismului sub aparența de legalitate, iar pe de altă parte, *ca cel mai bun mijloc pentru crearea mediului prielnic instaurării comunismului.* Fără „democrație" nu poate exista comunism ! Regimurile din Italia, Turcia, Portugalia, Germania și recent cel din Grecia ne-o dovedesc cu prisosință. De aici și atacurile vehemente contra acestor regimuri cari în esența lor e unul și același: *regimul organizării armonice a forțelor naționale și al promovării lor.*

Ideea de fraternitate este și ea îndeajuns trîmbițată și recomandată pretutindeni pentru a zăpăci națiunile creștine și a le umaniza față de călăii lor, cu scopul de a le putea mai ușor zugruma.

La noi există, incontestabil, regim „democratic". Ne-o spun ziarele și existența partidelor și a fronturilor hotărîte să-l apere prin orice mijloace și chiar să-l lărgească cît mai mult posibil.

www.dacoromanica.ro

În acest caz, după premisele stabilite, există şi la noi un pericol comunist, în caz de existenţă a unei mişcări comuniste. În ce constă el şi care-i gravitatea lui?

III.

Mişcarea comunistă e atestată la noi de descoperirile nucleelor pe care le face poliţia şi de procesele răsunătoare cari se termină totdeauna cu condamnarea acestora. De altfel, acest lucru nu e tăgăduit de nimeni în existenţa lui. Cel mult i se contestă pericolul ce l-ar prezinta pentru Statul nostru. Printre cei ce au o astfel de atitudine, e şi şeful partidului Naţional-Ţărănesc, care susţinea, într'un discurs politic, inexistenţa pericolului comunist. După d-sa nu ne găsim în faţa unei organizaţii cu priză în massele ţărăneşti şi cu ecou electoral în Ţară. E vorba numai de mici nuclee, faţă de cari ajunge justiţia ţării pentru a le pune la index. Iar dacă totuşi aceste nuclee ar prezinta un pericol real, d-sa îşi ea răspunderea situaţiei şi ne asigură că e în stare să le distrugă într'un ceas cu „gărzile ţărăneşti".

Constatările şi aprecierile omului politic din cauză, referitoare la pericolul comunismului, dovedesc sau o totală necunoaştere a mişcării de cari vorbim, sau o vădită reacredinţă identică cu trădarea. Pentru d-sa şi oamenii pe care-i conduce, există un singur pericol real pentru Ţară şi anume organizaţia politică „Garda de Fier", azi „Totul pentru Ţară".

Comuniştii nu stau în calea intereselor lor. Din contra ei le dau tot concursul în acest scop. Alegerile dela Mehedinţi şi Hunedoara ne-o confirmă cu prisosinţă. Serviciul făcut trebue răsplătit, mai ales cînd nu se cere mult. Răspunsul l-am văzut: Comuniştii nu sunt periculoşi. Iar dacă ar deveni, ar fi imediat „distruşi" de Sovietele ţărăneşti.

Constatările şi aprecierile uluitoare, venite din partea acestui om potitic, nu pot duce în eroare pe cei ce-şi dau seama de ceeace s'a petrecut în Rusia şi de cele ce se petrec în prezent în Franţa şi Spania. Pentru a ne putea da seama şi de gravitatea pericolului comunist dela noi, trebue să analizăm starea de fapt, abţinîndu-ne de a face afirmaţii gratuite într'un sens sau altul.

Liberalismul a înlesnit pătrunderea Jidanilor în Ţara noastră. Tot datorită lui, cu toată rezistenţa unor conducători ai săi şi cu toate tendinţele de eliminare a Jidanilor din anumite instituţii economice ale regimului liberal, aceştia au reuşit în curînd să obţie o preponderenţă hotărîtoare în viaţa politică, prin acapa-

www.dacoromanica.ro

rarea forţei economice, a cărei posesiune le-a îngăduit să corupă clasa conducătoare şi să altereze spiritul romînesc prin presă, literatură şi artă conduse şi dirijate de ei. Diviziunea păturei conducătoare în partide politice a dat, apoi, ocazie Jidanilor să macine forţele acestora şi să-şi impue, prin Francmasonerie, voinţa lor. Liberalismul le-a dat mult, dar n'a dat totul ce visează acest popor nomad. Acest regim le-a dat totul ce a fost în stare să le dea, la fel ca radical-socialismul din Franţa: o putere mare, incontestabil, dar exercitată din umbră şi nu întreagă, pe cînd Jidanii o vreau pe faţă, o vreau întreagă şi mai ales o vreau, sub această formă, cît mai degrabă. Timpul pierdut îi poate costa mult. Reacţiunea naţionalistă se ridică neînduplecată în contra tendinţelor lor şi progresează cu paşi repezi. Opera de cucerire a Neamului romînesc pare să întîrzie prea mult pentru ei, mergînd pe această cale „paşnică" a coruperii, dezagregării şi a distrugerii forţelor de rezistenţă. Din această cauză, lucrurile trebuesc împinse mai departe. Liberalismul, aşa cum s'a realizat el în practică, trebue părăsit. E necesar să se reia formula liberal-individualistă în forma ei pură şi trebue agitată în cadrele unui partid mai progresist, pentru a se ajunge cît mai repede la pregătirea ultimului stadiu pentru introducerea comunismului, adică la provocarea războiului civil. Organul politic ales şi creat în mare măsură de ei, este, în mod evident pentru toată lumea, partidul Naţional-Ţărănesc.

Liberalismul le-a dat stăpînirea economică a Ţării, drepturi politice egale cu Romînii de naştere şi putere politică hotărîtoare. Ţărănismului îi încumbă datoria „umanitară" să desăvîrşească opera înaintaşului său, pregătindu-le şi stăpînirea politică a Ţării, în mod exclusiv şi nelimitat. E nevoe să dovedim acest lucru? Ajung cîteva probe, numai, ca să putem arăta tendinţele criminale ale acestui partid.

E un fapt dovedit că formula comunistă este utilizată de Jidani pentru scopurile lor politice. Partidul Naţional-Ţărănesc vedem că a îmbrăţişat-o şi el pentru a cuceri puterea. Ideologia Ţărănismului, în ultimul ei stadiu de evoluţie, nu-i decît ideologia marxistă. D-l prof. Traian Brăileanu, într'un articol publicat în No. 2, an. II al „Insemnărilor Sociologice" şi intitulat „Formula Statului Ţărănesc", a dovedit acest fapt şi a încheiat, susţinînd că „Statul Ţărănesc" nu este alceva decît camuflarea „Statului comunist proletar". Nu găsim, însă, numai o identitate de ideologie, ci şi o conlucrare în domeniul acţiunii. Alegerile

www.dacoromanica.ro

dela Mehedinți și Hunedoara, precum și adunarea dela București din lunile trecute, au dovedit cu prisosință aceasta legătură. Ca dovezi directe, citâm atitudinea presei iudeo-comuniste care-i sprijină într'un mod provocător de obraznic și jignitor pentru sentimentele romînești, și faptul că întreaga jidovime este de partea lor, dirijînd și conducînd partidul din umbră. Acest sprijin moral, dat fiind interesele lor în joc, trebue, în mod logic, să fie completat și cu ajutorul bănesc din partea lor. Mai e nevoe apoi să citâm și faptul că cei mai înverșunați comuniști s'au recrutat din acest mediu, și că, la rîndul lui, partidul, prin avocații și oamenii lui influenți, a luat apărarea comuniștilor în procesele și situațiile lor mai dificile ?

Ideologia marxistă a partidului, directivele presei iudeo-comuniste, infiltrarea elementelor comuniste și comunizante în rîndurile organizației, împreună cu conlucrarea, pe terenul realităților practice, cu comuniștii pur sînge, împing pe nesimțite partidul și pe intelectualii romîni de bună credință din cadrele lui spre comunism, făcînd din această organizație un mijloc pentru întronarea lui Izrael la noi în Țară.

E adevărat că mișcarea comunistă nu are ecou în massele țărănești. Comuniștii și-au dat seamă repede de situație și s'au resemnat din acest punct de vedere. În schimb, ei organizează nuclee puternice la orașe, unde pregătesc lovitura mortală. Existența acestor nuclee este atestată și de atacurile recente dela București, Rădăuți și Cernăuți. Orașele noastre sunt împînzite de aceste organizații armate și conduse în mod unitar pe întreaga Țară. Cînd orașele noastre sunt, în cea mai mare parte, în mînile jidanilor, cari toți, fără nici o excepție, sunt comuniști, indiferent de partidul în care activează sau categoria socială din care fac parte, nu se poate nega pericolul comunist decît de inconștienți sau trădători. Dacă adăugăm la această situație și faptul, că în aceste nuclee sunt atrase prin bani și un număr mare de elemente creștine, întrebuințate în atacurile actuale de stradă pentru a masca organizația curat jidovească și pentru a da ocazie creștinilor și mai ales Romînilor, să se măcelărească între olaltă, gravitatea pericolului comunist iese în evidență pentru toată lumea. Rămîne de pus numai întrebarea: ce mai așteaptă comuniștii ca să dea lovitura de grație ? Ei știu bine doar că din moment ce pun mîna pe orașe, Romînia este un Stat comunist.

Ei așteaptă ca mediul politic necesar instaurării stăpînirii comuniste să fie copt. Toate sforțările lor de moment sunt în-

www.dacoromanica.ro

dreptate în această direcţie. Ca să ne dăm seama de iminenţa acestui pericol, n'avem decît să cercetăm în ce stadiu de progres se găseşte acest mediu.

IV.

Putem vorbi la noi de dezorganizarea instituţiilor publice şi de anarhie? După unii da, după alţii nu. Ca să lămurim problema, ar trebui să vedem care-i antipodul anarhiei. Deslegarea e uşor de găsit. Unde-i anarhie, nu-i ordine; iar unde-i ordine, nu-i anarhie. La noi există, incontestabil, o ordine. Avem doar şi o serie de legi menite s'o ocrotească. De aici toată confuzia, căci cei mai mulţi nu s'au întrebat ce fel de ordine există la noi. În general, întîlnim o ordine bazată pe forţa morală; există, însă, şi una bazată pe constrîngerea fizică. Statele cari se bazează pe forţa morală sunt, după cum ne dovedeşte istoria, puternice şi dăinuesc; iar cele se sprijină numai pe constrîngerea fizică sunt menite prăbuşirii şi dispariţiei din istorie. Statul nostru, care pare că nu poate face faţă împrejurărilor, decît prin măsuri excepţionale, se sprijină în prezent, în mod de netăgăduit, pe forţa materială. Dacă armata ar da semne vădite de slăbiciune, în mai puţin de 24 ore, Statul romîn ar fi în stăpînirea duşmanilor din lăuntru mai bine organizaţi.

Dăinuirea Neamului romîn, ca şi întregirea lui succesivă într'un Stat naţional, s'a realizat, nu atît datorită forţei lui materiale, care a lăsat de dorit din cauza insuficienţei mijloacelor tehnice de luptă, ci mai ales şi în mod deosebit datorită unei extraordinare energii morale de care a dat dovadă acest popor în istoria lui. Sfîrşitul războiului mondial marchează o schimbare totală în ce priveşte fundamentul ordinei Statului romîn. Ideologia individualistă-liberală s'a impus cu desăvîrşire în viaţa noastră socială şi şi-a dat din plin roadele sale nefaste [1]). Liberalismul a început să-i pregătească mormîntul de un secol şi mai bine. Idealul Unirii, — singurul factor important de coeziune morală a Neamului — odată înfăptuit, ordinea morală dispare dela temelia Statului întregit. Forţele romîneşti numai converg spre aceeaş ţintă, ci sunt îndrumate pe linia intereselor personale şi angajate în lupte fatricide. Lipsa unui ideal comun, urmărirea intereselor personale cu un egoism ce calcă în picioare orice norme morale, religioase, politice etc., totala decădere a clasei

[1]) V. desbătută pe larg această problemă în No. 7 al „Insemnărilor", într'un articol intitulat „Renaşterea spiritualităţii romîneşti".

www.dacoromanica.ro

conducătoare, tendințele regionaliste, înmulțirea partidelor politice și înverșunarea luptelor dintre ele, numărul mare de minoritari cu tendințe vădit ostile și centrifuge, desvoltarea înspăimîntătoare a mișcării comuniste sub diferitele ei forme, completate cu invazia tot mai cutropitoare a comunității jidovești, cu acțiunea ei atotdistrugătoare, în toate domeniile de activitate și de respirație ale Neamului, sunt tot atîtea elemente ce dovedesc absența unei forțe morale care să stîrpească parte din ele, iar parte să le înfrîneze.

În fața acestei totale anarhii, ordinea bazată pe forța materială pare să se clatine și ea. Cît timp, însă, un Stat poate dăinui în felul acesta, mai ales că lucrurile nu se opresc aici? Liberalismul ne-a adus pînă la dezorganizare și anarhie. Țărănismul caută să continue această operă nefastă. Formarea „gărzilor țărănești" sunt menite să sporească anarhia pînă la războiul civil. Ele nu sunt chemate să apere partidul în alegeri de pretinse și eventuale atacuri, ci sunt create în scopul să aducă la îndeplinire, prin orice mijloace, voința conducătorilor acestui partid.

Ce vreau însă conducătorii acestui partid? Să admitem numai ceeace admit și ei, pentru a fi cît se poate de obiectivi. După dînșii, programul lor țărănist are de scop să înfăptuească „Statul țărănesc" în locul celui existent azi pe care-l califică de liberal-burghez, parazit și ciocoiesc. Înfăptuirea, însă, acestui „Stat" înseamnă dictatura unei clase, a celei țărănești, față de celelalte. Ne găsim, deci, în fața unei intenții de a revoluționa din temelii organizația socială și politică a Statului romîn. O revoluție de felul acesta, e evident, nu se poate realiza decît în contra celorlalte clase sociale, cari nu vor admite de bună voie dictatura păturei țărănești. În afară de aceasta, nu întreaga clasă țărănească e în Partidul Național Țărănesc, ci, în cazul cel mai bun, doar o treime. Ar urma deci, ca numai o parte minoritară dintr'o singură clasă socială să-și impue voința ei unei țări întregi. În acest caz, e evident, că prin mijloacele legale ce ni le oferă legile noastre și sistemul nostru democratic nu se poate realiza această revoluționare, pe care conducătorii acestui partid o vreau cît mai radicală. Chiar teoretic, prin urmare, privind lucrurile, ei au nevoe de mijloace extra-legale și de loc democratice cu cari să poată realiza opera pe care o au în vedere. În acest caz, admis numai ca ipoteză teoretică, gărzile țărănești sunt absolut necesare pentru acțiunea lor. Iar acțiunea aceasta înseamnă revoluție violentă, deci războiu civil.

www.dacoromanica.ro

Dar „Statul Țărănesc“ nu pare a fi un Stat al țăranilor. Căci în de altfel, ce ar căuta Jidanii în acest partid, cînd știut este doar că nici unul din ei nu e țăran? Sau poate Șeful pardidului din cauză se gîndește la „țăranii“ Jidani cari au acaparat munții noștri și proprietățile boerilor romîni, cari au apărat aceste pămînturi în contra tuturor năvălitorilor, afară de ultima invazie: cea jidovească? În acest caz, toată doctrina acestui „Stat țărănesc“ e ingenios construită! Ea nu este decît o formulă de răscolire a masselor țărănești pentruca unii politicieni venali și inconștienți să-și satisfacă unele interese de parvenire sau de dominație, dar care duce în realitate la instaurarea stăpînirii jidovești. Politicianii mărunți și de bună credință din acest partid, orbiți de perspectivele unei înbogățiri cît mai accelerate, contribue și ei în mod inconștient la comiterea acestei trădări și vînzări de neam.

Și în al doilea caz deci, — cel adevărat, înspăimîntător de adevărat chiar — „gărzile țărănești“ au un rol hotărîtor de îndeplinit. Ele sunt chemate să distrugă, chiar din opoziție încă, forțele ce sunt protivnice acestui plan scelerat. De aici atacurile îndreptate, în mai multe județe, de către aceste gărzi în contra Taberelor de muncă ale organizației politice „Totul pentru Țară“. De aici atacurile vehemente în contra acestei mișcări, duse în fiecare zi de către presa lor și aceea care-i sprijină. De aici formarea echipelor, conduse din umbră de oamenii acestui partid, pentru suprimarea celui ce a creat această mișcare de luptă în primul rînd contra comunismului și a iudaismului. Toate acestea, numai din opoziție! Ce vor face, însă, cînd vor veni la putere? Nu se vor năpusti, mai rău chiar decît liberalii, pentru a distruge această mișcare în sînge prin organele statului, dar mai ales prin aceste gărzi țărănești ce vor fi scutite de răspundere și vor fi ocrotite de guvern și administrație? Această mișcare, însă, care a știut să reziste cu succes în timpurile cînd era înfinit mai slabă ca azi, va sta cu brațele încrucișate pentru a primi lovitura de călău dirijată și plătită din umbră de înși-și dușmanii cei mai înverșunați ai acestui neam, de Jidani? Crede cineva acest lucru? Crede cineva că Jidanii vor dezarma la apelul călduros al Primului-ministru? Sau că mișcarea legionară nu va căuta să oprească cu orice jertfe întronarea iudaismului la noi în Țară? Șeful partidului care ne pregătește această „surpriză“ a și declarat-o că nu renunță la „gărzile“ lui. Dar comuniștii, ale căror formidabile gărzi, (elita de luptă a comunismu-

www.dacoromanica.ro

lui) pîndesc în umbră momentul potrivit, vor dezarma de dragul unei guvernări liniştite a unui guvern burghez? S'o creadă şeful acestui guvern şi echipa pe care o conduce! Cei ce-şi dau seama de situaţie nu-şi fac astfel de iluzii. Războiul civil pare de neînlăturat, aşadar.

Comunismul, care odată ajuns la putere se sprijină pe armata de mercenari, la fel, pentru a ajunge la putere, organizează bande plătite care să provoace anarhia şi războiul civil. Aceasta-i raţiunea şi rostul adevărat al „gărzilor ţărăneşti"!! Şi imediat ce comuniştii vor provoca războiul civil, la timpul potrivit pentru ei, aşa cum au făcut-o în Spania, în mijlocul acestei totale anarhii vor încerca să întroducă, prin elita lor de luptă, cari sunt nucleele lor ce împînzesc întreaga ţară, sovietele lor şi stăpînirea lor exclusivă. Vor întrebuinţa aceeaş tactică pe care a inaugurat-o şi experimentat-o cu succes Trotzky în Rusia şi pe care o găsim întrebuinţată în prezent în Spania. Putem fi apoi siguri că vor întrebuinţa aceleaşi mijloace „umane" de cari sîngerează azi sora din Apus.

Spre această stare de lucruri ne duce partidul naţional ţărănesc. El îndeplineşte acelaş rol ca Frenta populară din Spania sau ca frontul popular din Franţa.

Apropierea şi gravitatea pericolului comunist nu pare a fi, aşadar, afirmaţiune gratuită.

V.

În faţa acestei situaţii se impune luarea de măsuri cît mai serioase. E datoria Statului, în primul rînd. Ce face, însă, Statul? Guvernul care-l reprezintă în prezent presimte primejdia războiului civil, dar acuză deopotrivă şi dreapta şi stînga. El vede aceeaş primejdie venind dintr'o parte ca şi din cealaltă. Vroeşte să scape de amîndouă şi propune ca măsură de salvare desfiinţarea gărzilor armate. Care sunt, însă, aceste gărzi, e un lucru greu de precizat chiar pentru guvern. Căpitanul, într'o scrisoare adresată D-lui General Cantacuzino şi publicată în ziarul „Porunca Vremii" din 7 Septemvrie crt., preciza că zece pînă la douăzeci de revolvere ce s'ar afla la membrii unei organizaţii nu ajung pentru a se putea vorbi de înarmări. Există o înarmare, a lămurit D-Sa lumea dela noi, dar nu de ordin tehnic, ci una sufletească. Aceasta e fără îndoială realitatea. Naţional-Ţărăniştii, însă, vor consimţi să dezarmeze, punînd capăt provocărilor lor de tot soiul şi vor renunţa la intenţiile şi planurile lor ne-

www.dacoromanica.ro

legiuite? Cei ce dictează, apoi, din umbră se vor lăsa convinşi de un simplu apel şi vor depune armele? Spuneam mai sus că aceasta e o speranţă deşartă. Guvernul, pînă la urmă, va ajunge la o disolvare a „gărzilor ţărăneşti", în caz că va înţelege să ia vreun mijloc de apărare în contra lor. Aceasta, însă, nu va folosi la nimic, pentrucă disolvările pot distruge numai realităţile materiale nu şi cele sufleteşti. Guvernul nu va putea găsi nici un mijloc eficace de combatere a acestei înarmări. În contra realităţilor sufleteşti nu se poate opera decît pe cale morală. Guvernul nu dispune, însă, de aceste mijloace pentru a stavili anarhia din suflete. Încercarea lui de a preveni războiul civil nu va da nici un rezultat satisfăcător. Mai ales că guvernul e preocupat de faptul cum ar putea distruge mişcarea legionară. Programul recent al guvernului cu preocupările lui pentru o nouă disciplină universitară şi cu ideea „ingenioasă" a înfiinţării unor tabere de muncă, cari nu se ştie încă ce vor însemna, dar cari sunt chemate să înlocuiască taberele de muncă legionare, e îndreptat nu în contra „gărzilor ţărăneşti", — singurele gărzi, de altfel, organizate ca atare şi menite pentru atac — ci în contra mişcării legionare. După ce a încercat, fără succes, „dezarmarea" Gărzii de Fier, singura mişcare naţionalistă capabilă să pună stavile comunismului, prin asasinare şi arestări în massă, caută în prezent să ajungă la acest rezultat pe calea unei constrîngeri universitare şi pe calea imitării tuturor manifestărilor exterioare ale spiritualităţii legionare. Guvernul, aşadar, nu va face nimic pentru a înfrîna tendinţele partidului Naţional-Ţărănesc dintr'un îndoit motiv: în primul rînd, pentrucă n'o poate face, iar în al doilea rînd, pentrucă nici nu vrea s'o facă. O eventuală disolvare formală a gărzilor ţărăneşti nu poate induce pe nimeni în eroare. Ea n'ar însemna, în realitate, nimic altceva decît o diversiune menită să înşele opinia publică prin aparenţa că guvernul ia măsuri egale faţă de toată lumea.

Dacă guvernul nu va împiedica războiul civil spre care ne împinge cu o forţă de neînlăturat, Partidul Naţional-ţărănesc ia cel puţin măsuri eficace contra comunismului declarat? Cei mai mulţi susţin că da şi se declară foarte mulţumiţi şi liniştiţi, cînd văd condamnările severe ale nucleelor comuniste prinse în flagrant delict de acţiune. Se crede că aceste pedepse sporite pînă la maximul prevăzut de lege, ajung pentru înlăturarea sau imunizarea pericolului comunist. Burghezia liberală, — întotdeauna, a fost opacă faţă de primejdiile ce ameninţă Statul. Poate pen-

www.dacoromanica.ro

trucă nu poate sesiza decît pericolele ce amenință imediat și pe fiecare individ în parte. Așa s'au arătat guvernele anului 1917 în Rusia, la fel cele dinaintea lui Oct. 1922 în Italia; la fel cele din Spania și Franța în timpul din urmă. La fel se arată și guvernele de la noi.

Cercetarea realităților postbelice din Statele amintite ne dovedesc că mișcarea comunistă nu poate fi stîrpită prin procese oricît de severe ar fi pedepsele corecționale, căci acestea îndîrjesc și călesc mai mult adversarul decît să-l dezarmeze. Comunismul ajunge la stapînire prin sînge și teroare, fără respectarea vreunei norme morale sau juridice. E un fapt arbicunoscut doar. Simpla prezență pe teritoriul nostru a unui comunist face ca Statul să se găsească în legitimă apărare față de dînsul. Față de dușmanii dinafară, Statul se apără cu o brutalitate dusă pînă la barbarie. Dece n'ar face-o la fel și față de dușmanul dinlăuntru care nu întrebuințează mijloace mai umane pentru a te distruge decît cel dinafara granițelor? Dece un individ în fața unui pericol iminent se găsește în legitimă apărare și are dreptul să se apere prin orice mijloace, iar Statului să-i fie refuzată această situație și acest drept? Rusia a înțeles cel dintîiu acest lucru și l-a legiferat. Ca cineva să fie omorît, e deajuns să scoată o vorbă de cîrtire contra regimului roșu. Dar încă să se organizeze în nuclee naționaliste pentru a înlătura această stăpînire!! Judecarea recentului complot, ca să nu vorbim decît de acesta, și să trecem peste milioanele de morți și exilați, — în care au fost implicați înșiși întemeitorii regimului sovietic, ne dovedește că U. R. S. S. aplică acest principiu cu o hotărîre și cu o severitate înspăimîntătoare. Italia, Germania, Portugalia și Turcia procedează la fel pentru a-și apăra existența lor. Guvernul lui Metaxas, de curînd venit la putere în Grecia, e hotărît și el să nu procedeze mai blînd față de cei ce sapă la temelia organizației Statului. Singure Statele „democratice", mai bine zis, dezorganizate și anarhizate, iau lucrurile în ușor și se joacă cu cel mai mare pericol din cîte a amenințat vreodată cultura, civilizația și însăși existența Neamurilor. În special Statul nostru e deadreptul ridicol. El creează două legi de apărare a Statului cu o pedeapsă maximă de 10 ani și pune pe picior de egalitate forțele naționaliste cu cele comuniste aplicîndu-le același regim legal, ba chiar unul mai sever pentru cele dintîiu. Mișcării comuniste, în totalitatea ei, nu i s'a aplicat un regim atît de barbar ca cel pe care l-a îndurat mișcarea legionară în 1933—34. Dacă

www.dacoromanica.ro

n'ar fi justiţia Tării şi Armata, comuniştii nu s'ar putea plînge de loc că sunt stingheriţi cu adevărat în acţiunea lor.

Guvernul, aşadar, nu ia măsuri serioase şi eficace nici chiar faţă de comuniştii declaraţi. Sub patronajul lui, Naţional-ţărăniştii pregătesc mediul prielnic instalării comunismului, iar comuniştii se organizează şi pîndesc din umbră momentul, fiind stingheriţi doar de cîte o descindere poliţienească, şi de unele procese urmate de condamnări, cari le fac mai mult bine decît rău. E foarte probabil că le caută ei înşişi, pentru a se antrena în luptă, pentru a crea atmosferă şi vîlvă şi pentru a-şi primi subvenţiile regulat. Aceasta e situaţia. Dacă azi pericolul mai poate fi zăgăzuit, mîne cînd lucrurile vor fi mai avansate, nu va ajuta nimic. Guvernele Romîniei Mari vor continua să vorbească necontenit de pericolul dela dreapta şi de cel dela stînga. Vor lua „măsurile" dictate de împrejurări ca să poată guverna liniştiţi. După ele potopul! Statul e lipsit, însă, de apărare şi lăsat pradă celui mai mare pericol ce l-a ameninţat vreodată: iudeocomunismul.

VI.

În acest caz, e drept şi just să se organizeze o apărare a lui peste voinţa acestor guverne? Evident că da. Se poate ca un guvern să nu fie în slujba intereselor comunităţii pe care o conduce, ci a unei comunităţi străine şi adversare celei dintîiu. Se întîmplă acest lucru mai ales cînd pătura conducătoare e decăzută şi poate să fie coruptă prin femei, bani sau satisfacerea ambiţiilor de mărire şi parvenire politică etc. de către comunitatea barbară. E situaţia, doar, a guvernelor ce ne conduc dela războiu încoace. Că aceasta e un fapt adevărat, ne-o spune situaţia preponderentă pe care au cîştigat-o Jidanii ca număr, bogăţie şi influenţă politică în ultimii 20 de ani în Romînia [1]). Romînii, în schimb, au dat înapoi din toate punctele de vedere, ca şi cînd ar fi indigenii unei colonii stăpînite de cea mai vitregă conducere.

Ca această apărare, însă, să poată fi asigurată, nu e deajuns ca o organizaţie politică să se afişeze ca antisemită şi anticomunistă, iar noi să fim liniştiţi că Statul ar fi pus la adăpost de orice primejdie. Există la noi o anarhie de stînga şi una de

[1]) Vezi această explicaţie făcută pe larg de d-l prof. Traian Brăileanu în numărul 3, an. II al „Insemnărilor", în articolul intitulat „Puterea celor bogaţi şi bogăţia celor puternici".

www.dacoromanica.ro

dreapta, avînd aceeaș tactică și acelaș scop. Ambele urmăresc cucerirea puterii prin deslănțuirea instinctelor și pasiunilor mulțimii. Deosebirea consistă numai în faptul că prima se adresează masselor indiferent de considerente de rasă sau de origine etnică, pe cînd cea de a doua ține cont de aceste diferențe. Scopul e cel mărturisit de tactica lor : satisfacerea intereselor personale, cu aceeaș deosebire că „dreapta“ exclude dela beneficii pe cei de rasă semită. Evident, însă, că acești „naționaliști“ reprezintă totuși un progres față de cei cari nu fac nici aceste deosebiri. Dar tot atît de evident e că aceste organizații „naționaliste“, ai cărei conducători și-au format educația politică în ideologia individualistă, și chiar parte din ei în hrubele masonice, nu va putea stavili anarhia de stînga și nu va putea, apoi, feri Țara de pericolul roșu și semit. Mai ales dat fiind și faptul că naționalismul unora dintre ei se oprește la pragul intereselor lor materiale pe cari și le satisfac trecînd peste cele ale comunității romînești. Anarhia, așadar, nu poate fi stîrpită tot prin anarhîe, chiar cînd această din urmă ar fi „națională“. Iar atacul bandelor comuniste, bine organizate, operînd în voe în acest mediu, nu va putea fi stavilit de ceeace-i anarhie în suflete și dezorganizare înafară.

E nevoe, prin urmare, de o organizație cu totul diferită decît cele cu care am fost obișnuiți pînă acuma. Desmățului și anarhiei nu li se pot pune zăgazuri decît prin înfrînarea poftelor mulțimii și prin sădirea în sufletul ei a virtuților creatoare și conservatoare de Neamuri, în locul pasiunilor și viciilor atotdistrugătoare, Legiunea s'a născut din această tendință. Înainte de a fi o mișcare politică, ea este o rellgie ascetă și severă pusă în slujba Neamului și a lui Dumnezeu. Ea este o credință ce duce la înfrînarea și la stîrpirea slăbiciunilor și păcatelor omenești și la extirparea viciilor omului cetățean. În locul tentațiilor și ispitelor legate de natura pămîntească a individului, Legiunea infiltrează în sufletele legionarilor chemarea adîncă a Neamului și a lui Dumnezeu. Înainte de a încerca să pue zăgazuri anarhiei exterioare ce stăpînește Țara noastră, ea distruge anarhia din suflete printr'o nouă disciplină morală bazată pe virtuțile individuale și cele cetățenești. Ea este antipodul și negația tuturor partidelor politice dela noi. De aici și atacul comun al acestora, fie că sunt mai naționaliste sau mai puțin naționaliste, contra acestei mișcări. Această disciplină morală, pentru a constitui și o forță materială impunătoare, se traduce în exterior prin orga-

www.dacoromanica.ro

nizare și disciplină. In baza ideologiei ei unitare și comune, ea reface solidaritatea romînească indiferent de clasă socială și pe care o opune în contra tuturor dușmanilor ce amenință comunitatea noastră. In locul prăpastiei dintre clasele sociale, Legiunea sapă prăpastie adîncă în jurul Neamului romînesc pentru a reduce la neputință forțele dușmane.

Prin organizarea masselor romînești în baza credinței și ideologiei amintite, Mișcarea legionară distruge cu fierul roșu mediul anarhic pe care-l pregătește „Țărănismul" și extirpează din sînul comunității romînești germenii comuniști. Prin aceste două fapte numai, comunismul încă nu va fi distrus. El va fi practicat mai departe de agenții străini comunității noastre, de bună parte din „cetățenii romîni", creați prin tratate de pace și constituție. Pe aceștia, generația tînără *are datoria sfîntă de a-i distruge prin orice mijloace, imediat ce scot capul să puie stăpînire pe Statul romîn.* Pentrucă atunci cînd Statul, din cauza guvernelor ce-l conduc, nu-și poate organiza apărarea lui și a comunității respective, ea trebue asigurată și garantată peste voința acestor guverne, direct de către comunitate. Dar însuși instinctul de conservare al Neamului, trece în aceste cazuri peste formele „legale" arbitrare — probabil din cauză că instinctul e orb — și trimite pe prima linie de bătaie elementele sale cele mai hotărîte și mai alese pentru a organiza această apărare. Acest „defect" deși nu e prea mult lăudat, mai ales în Statele „democratice", este însă foarte bun și salvator de Neamuri, chiar atunci cînd au ajuns pînă pe marginea prăpastiei.

Neamurile ce-au pierdut instinctul de conservare și s'au lăsat acaparate de elemente eterogene, au dispărut din istorie. Cele ce l-au posedat chiar pînă la barbarie, au învins greutățile și trăesc, indiferent de cultura și civilizația lor. Pentru Romîni e mai bine, deocamdată, să fie socotiți ca astfel de „barbari", decît să fie alții într'adevăr barbari cu ei, cu toată cultura și cu toată civilizația Neamului romînesc. E o datorie a generației tinere impusă și de imperativele acestui Neam cu o necesitate de neînlăturat.

Ion Țurcan.

www.dacoromanica.ro

Politica lui Lenin

În lucrarea mea „*Rusia Sovietică*. Dela absolutismul burghez la dictatura proletară“ (Chişinău 1933) am arătat pe larg cum în Rusia regimul ţarist s'a prăbuşit subt loviturile duşmanilor externi şi subt acţiunea revoluţionarilor ruşi. In această acţiune *Lenin* a avut un rol hotărîtor, după cum arată şi Jean Marquès-Rivière în cartea sa „*L' URSS dans la Monde*“ (Paris 1935). Elita politică a imperiului rus, roasă de neînţelegeri interne, lipsită de un ideal bine lămurit şi atinsă de germenii decadenţei, n'a putut rezista fanatismului revoluţionar infiltrat de lungă vreme de agenţii internaţionali ai socialismului şi comunismului în rîndurile muncitorilor şi ţăranilor ruşi. Schiţăm în cele următoare drumul parcurs de Lenin dela începuturile mişcării revoluţionare în Rusia pînă la instituirea dictaturii sale.

În 1876 s'a înfiinţat în Rusia asociaţia secretă „Pămînt şi libertate“. Scopul acestei asociaţii era ca printr'o lovitură de stat să dea pămînt ţăranilor şi muncitorilor. Din punct de vedere politic, din concepţia acestei asociaţii s'au născut 2 tendinţe: cei cari au adoptat o atitudine moderată pentru atingerea scopului s'au numit *Social-Democraţi*, iar cei cari au conceput metoda violenţei s'au denumit *Social-Revoluţionari* (conţinînd în germene pe bolşevicii de mai tîrziu).

La 1890, în urma desvoltării industriei, se număra în Rusia peste 1,000.000 muncitori, cari aveau să îngroaşe rîndurile secţiunilor asociaţiei secrete revoluţionare „Pămînt şi libertate“, abil condusă acum de Vladimir Ilici Ulianov, care nu poartă încă numele de Lenin. Peste 8 ani, se întruneşte sub îndemnul lui Lenin un congres clandestin la Minsk şi se întemeiază astfel Partidul Muncitoresc Social-Democrat din Rusia. Poliţia procedează la arestări, însă Lenin şi tovarăşii săi scapă fugind peste graniţă. Ei scot în Germania ziarul comunist „ISKRA“ (Scînteia), apărută prima dată în 1900 la Muenchen. La 1903 are loc un nou congres clandestin şi acum partidul muncitoresc se desbină în două părţi: majoritarii se numesc „bolşevici“, iar minoritarii iau denumirea de „menşevici“.

La menşevici au trecut intelectualii ruşi, în cap cu Plekhanov, avînd ca doctrină atingerea scopului vizat de asociaţia „Pămînt şi libertate“ prin mijloace sociale lente şi prin convingere. Nu de aceeaş părere au fost bolşevicii, cari vroiau să do-

www.dacoromanica.ro

bîndească „pămînt şi libertate“ prin mijloace violente, revoluţionare. Sufletul metodei revolutive în lupta politică este Lenin, conducătorul autorizat de mai tîrziu al Partidului Bolşevic.

Aceste 2 partide se vor lupta între ele pe chestiuni de principii dela 1903 pînă în toamna anului 1917, cînd bolşevicii puseră mîna pe putere, înlăturînd din viaţa de Stat pe menşevici, preluînd, în Octomvrie 1917, puterea în mod efectiv în Rusia.

Apariţia Partidului Bolşevic în arena politică este prilejuită de o lipsă de tact a guvernului ţarist. În anul 1905, în ziua de 9 Ianuarie o coloană de circa 30.000 muncitori grevişti, între cari femei şi copii, sub conducerea preotului George Gapon a manifestat pentru ţar în faţa palatului său de iarnă, cîntînd imnuri de glorie pentru el. Armata trase asupra lor din poarta Narvei, ucigînd peste 1.000 de oameni. De aci începe decadenţa autorităţii ţarilor. Această vărsare de sînge coincide şi cu înfrîngerea Ruşilor de Japonezi în Extremul Orient. In această fierbere şi desorientare politică reapare Lenin şi scrie în ziarul „Vperiod“ din 30 Martie 1905, adresîndu-se muncitorimii:

„Nu vă temeţi de primejdii; proletariatul nostru organizat îşi va atinge uşor scopul. Cîteva luni de dictatură revoluţionară a proletariatului şi a ţăranilor va face mai mult decît zeci de ani de lîncezeală politică într'o atmosferă năucă şi pacifică. Dacă clasa muncitorească rusă a ştiut după 9 Ianuarie, în plină robie politică să mobilizeze mai mult de un milion de proletari pentru o acţiune colectivă fermă şi consecventă, noi vom mobiliza, subt o dictatură revoluţionară democratică, zeci de milioane de săraci din oraşe şi dela ţară şi vom face revoluţia politică rusă, începutul revoluţiei socialiste în Europa“.

Alături de Lenin în acţiunea revoluţionară se ridică şi Trotzki, formulînd principiul „Revoluţiei permanente“, dar fiind împotriva unei alianţe între muncitori şi ţărani. Lenin a combătut această teorie a lui Trotzki vizînd împreună cu bolşevicii „Dictatura democratică revoluţionară a proletariatului şi ţăranilor“.

Prăpastia între bolşevici şi menşevici privind concepţia politică şi tactica se adînci odată cu distribuţia unei foi volante de către Lenin la 24 Iunie 1905, în numele partidului muncitoresc social-democrat din Rusia, avînd conţinutul de mai jos, în care analizează crezul politic a trei sisteme de Stat (după „L' U. R. S. S. dans le Monde“ de J. M.-R.).

www.dacoromanica.ro

Partidul muncitoresc social democrat.

Proletari din toate ţările uniţi-vă!

Trei constituţii sau trei regimuri.

Ce vrea poliţia şi funcţionarii?	Ce vor burghezii cei mai liberali?	Ce vor muncitorii conştienţi (Social-Democraţi)?
Monarhie autocrată.	Monarhie constituţională.	Republică democrată.

În ce constă acest regim?

Monarhia autocrată	Monarhia constituţională	Republica democrată
1. Ţarul monarch autocrat.	1. Ţarul, monarh constituţional.	1. Fără Ţar.
2. Consiliul de Stat compus din funcţionarii numiţi de Ţar.	2. O cameră de sus, compusă din reprezantanţii poporului. Vot indirect, cu totul inegal şi nici universal.	2. Fără cameră de sus.
3. Duma de Stat sau o cameră consultativă, din reprezentanţii poporului prin vot indirect, inegal şi mai puţin universal.	3. O cameră de jos. Vot universal, direct, egal şi secret.	3. O cameră republicană unică. Vot universal, egal şi secret.

La ce va servi acest regim?

Monarhia autocrată	Monarhia constituţională	Republica democrată
— A asigura bunul trai al oamenilor dela Curte, poliţie şi al funcţionarilor. — A permite bogaţilor să spolieze după gustul lor pe muncitori şi ţărani. — A lăsa poporul pentru vecie fără drepturi în ignoranţă şi întuneric.	— A pune poliţia şi funcţionarii sub dependinţa capitaliştilor şi proprietarilor fiduciari. — A permite capitaliştilor, proprietarilor fiduciari şi ţăranilor bogaţi să spolieze în mod liber şi liniştit, de drept şi nu arbitrar, pe muncitorii din oraşe şi de la ţară.	— A învăţa poporul liber şi luminat a-şi conduce el însuşi afacerile şi principial a permite clasei muncitoare de a lupta în mod liber pentru socialism, adică pentru un regim care nu va cunoaşte nici săraci nici bogaţi şi în care toate pământurile, toate uzinele şi toate fabricele vor aparţine în comun muncitorilor.

www.dacoromanica.ro

Ziua de 9 Ianuarie 1905 făcu să încolţească germenul revoluţionar în mintea poporului rus, care pînă atunci diviniza pe ţar. De acum un rîu de sînge curge între massa poporului şi Curtea Imperială.

Revoluţionarii vor avea de acum, pe lîngă un conducător abil în Lenin, şi martirii lor cari s'au jertfit pe altarul luptei muncitoreşti. Ideea răzbunării născută în mintea anarhiştilor îşi dă roadele. Marele Duce Sergiu, autorul represiunii dela 9 Ianuarie 1905, este omorît la 17 Februarie, în acelaş an, cu o bombă, deşi era guvernatorul Moscovei. Se răscoală şi marinarii la Sevastopol, dînd foc arsenalului şi antrepozitelor. Armata refuză să deschidă foc în marinarii răsculaţi.

La Odesa se revoltă echipagiul cuirasatului „Prinţ Potemkin" care-şi aruncă ofiţerii în mare la 12 Iunie 1905, luînd apoi drumul Constanţei noastre, spre a se preda.

Ţarul Nicolai al II-lea văzînd că nenorocirile se ţin lanţ, se hotărî să acorde libertăţi şi un regim reprezentativ, în care scop a publicat Manifestul Imperial din Octombrie 1905.

La 10 Maiu 1906 se întruni pentru întîiaşdată Duma Imperiului, adunare de deputaţi aleşi, însărcinată să voteze bugetul şi proectele de legi propuse de miniştri. Duma cuprinzînd în majoritate Partidul Constituţional Democrat cu principii liberale, intră în ceartă cu guvernul ţarului în frunte cu Stolypin şi fu disolvată consecutiv în 1906 şi 1907.

Monarhiştii de extrema dreaptă cereau guvernului ca să facă mai întîiu ordine şi apoi să acorde reforme, ceeace nemulţumi din nou poporul şi agitatorii începură să aibă cîmp de activitate.

Terenul era prielnic, urma să fie aruncată sămînţa care să înceapă a rodi. 260 jurnale încetează a mai apare, 937 manifestanţi sunt împuşcaţi, iar 1190 sunt răniţi în diferite centre industriale.

Din 1905 pînă 1907 sunt condamnaţi pentru motive politice 15.000 oameni cari umplură închisorile „Sfintei Rusii". Şi ţarul Nicolae al II-lea nu înţelege nimic. El crede că stăpîneşte tronul Bizanţului. Mai mult, printr'un simplu decret imperial schimbă legea electorală şi astfel reuşesc să între în Dumă în majoritate partizanii nobilimii, monarhişti de extrema dreaptă, prin concursul poliţiei de stat.

Tinerimea studioasă se îndreaptă către principiile socialiste şi cade în mrejele revoluţionare ale lui Lenin.

www.dacoromanica.ro

Însă Stolypin este stăpîn pe situaţie, cu toate scandalurile şi neînţelegerile dela curte, unde călugărul Rasputin ajunsese atotputernic.

Conovalov conspiră contra ţarului şi însuşi Marele Duce Nicolae este atras în această cauză. Prinţul Lvov văzînd greşelile ce le face Curtea Ţaristă începe să sprijine pe faţă mişcările contra ţarului. El şi cu avocatul Kerensky vor fi pionii cari vor netezi fără ştiinţa lor drumul revoluţiei bolşevice din Octombrie 1917.

La 14 Ianuarie 1917, 16 mari duci din înalta nobilime rusă se gîndesc să răstoarne pe Ţar şi să instituo o regenţă proclamînd ca Ţar pe prinţul moştenitor. Dar germenul revoluţionar nu intrase numai în capul nobilimii, ci însuş marele general Brusilow, văzînd că cu toate sforţările pe care le depune nu poate avea un mare succes pe front din cauza trădărilor din interior, spune deschis că „între Ţar si Rusia va alege Rusia".

În acest timp Lenin nu dormea. O luptă surdă începe între el şi menşevici asupra metodei revolutive şi nu între bolşevici şi autorităţi după cum ne-am fi aşteptat. Grupul bolşevic din Partidul Social Democrat al Rusiei se constitue în „Soviete" pînă în cel mai depărtat sat.

La 26/27 Februarie 1917, stil nou, începe revoluţia menşevică, în timp ce bolşevicii îşi organizează sovietele şi în armată. Ţarul Nicolae al II-lea nu aude, nu vede nimic. El este la Moghilew la M. C. General, comandînd soldaţi revoluţionari de acum, nu ca acei dinainte care se jertfeau pentru divinul împărat. Duma numeşte un guvern provizoriu, avînd ca preşedinte pe prinţul Lvov şi la Ministerul de Justiţie pe Kerenski, bun orator, dar slab conducător. In acest timp Sovietul din Petrograd, ce lucra sub directivele date de Lenin, de dincolo de hotarele, patriei, din Suedia, ceru Dumei abdicarea Ţarului.

Îşi începu acum jocul politica şi diplomaţia germană, care voia cu orice preţ să scoată din arena Războiului Mondial forţa Rusiei, şi a scos-o moralicește, după ce o distruse materialicește la Tannenberg şi Lacurile Mazuriene în Prusia Orientală.

La 15 Martie 1917, delegaţii Dumei se prezintă Ţarului şi-i cer abdicarea. Acesta îşi face semnul crucii în culmea mirării şi o semnează după ce cere avizul Marelui Duce Nicolae Vladimirovici, care-i spune că nu mai are decît un Regiment credincios cu care să poată merge asupra Petrogradului! Istoria critică şi evenimentele politice ulterioare ne vor arăta cît de

www.dacoromanica.ro

incapabilă a fost nobilimea țaristă, care în loc să întărească pe Țar, i-a zdruncinat ea însaș autoritatea, lăsînd să încolțească și să crească germenul revoluționar pentru ca să fie ea însaș strivită de el.

Ea a deschis calea lui Lenin, care lucra sub influența politicei germane. El venise în Germania, spre a putea trece hotarul cît mai repede în patria lui, pentru a pune mîna pe putere.

Sub guvernul lui Lvov, după 6 zile dela abdicare, Sovietul din Petrograd dă ordin ca Țarul să fie ținut prizonier în palatul din Țarskoie-Selo.

Lenin vine la 15 Aprilie 1917 din Suedia prin Germania, tocmai cînd social-democrații menșevici, în cap cu Kerensky, se gîndeau să continue războiul contra Germaniei. Dar Lenin se opuse în numele principiilor de umanitate. Insuș Ludendorf ne spune: „Noi am întrebuințat bolșevismul pentru a paraliza capacitatea de rezistență a Rusiei". Lenin începe organizarea partidului bolșevic. În Aprilie 1917, la venirea lui Lenin, erau 80.000, ca apoi în Iulie să fie 200.000 și în toamnă să numere 800.000 de membri. Prințul Lvov, văzînd primejdia bolșevică și criza de autoritate, demisionează și locul lui îl ia Kerensky. Acesta numește ca general pe Kornilov. Nobilii vor să se servească de el pentru a pune mîna pe putere, răsturnînd guvernul lui Kerensky, însă acesta prinde de veste și-l concediază la 8 Septembrie 1917.

Dealtfel chiar dacă ar fi reușit acțiunea de răsturnare a lui Kerensky, nobilii nu ar fi putut face acum nimic, cînd doar n'au făcut nimic atunci cînd aveau încă forța morală a poporului rus de partea lor. Cornilov face imprudența să se revolte, făcînd apel la toate Comandamentele să-l urmeze, dar nimeni nu-l ajută și la 11 Septembrie 1917 nu mai are lîngă el nici un soldat; apoi la 14 Septembrie este arestat și activitatea lui se spulberă în vînt. Sovietul din Petrograd cere, la 13 Septembrie 1917, proclamarea republicei sub îndemnul lui Lenin. Între 14 și 22 Septembrie 1917, Lenin adresează o scrisoare Comitetului Central al Partidului Comunist, care începea astfel:

„Bolșevicii pot și trebue să ia puterea guvernamentală, întrucît au obținut majoritatea în Sovietele de muncitori și soldați din cele două capitale. Singur un guvern bolșevic va satisface massele... Majoritatea poporului este cu noi. Trebue să lucrăm repede. Luînd puterea deodată la Moscova și Petrograd puțin importă ce va veni, noi vom învinge necondiționat și în mod cert".

www.dacoromanica.ro

Scrisoarea este laconică şi cuprinzătoare, scrisă de un şef a cărui mînă nu tremură.

Acum ţăranii păşesc pe pămînturile nobililor, iar, la Petrograd numai, 200.000 dezertori părăsesc unitatea şi se avîntă în luptă pe stradă sau se fac nevăzuţi pe la casele lor.

Dezordinea este la culme, iar Kerenski ţine discursuri la Conferinţa Democratică, remaniindu-şi ministerul cu cîţiva miniştri burghezi, pecînd Lenin dă instrucţiuni brigăzilor sale de şoc ca să ducă lupta odată începută cu hotărîre pînă la sfîrşit.

Menţionez din instrucţiunile sale, ca document de luptă azi pentru organizaţiunile comuniste, punctul final:

„Să se constitue din elita de muncitori detaşamente armate cu puşti şi grenade care să atace şi să împresoare centrele inamicului: şcoli militare, telegraf, telefon, etc. Să li se dea de consemn să moară pînă la unul, dar să nu treacă inamicul. Succesul revoluţiei ruse şi a revoluţiei universale depinde de 2→3 zile de luptă".

Comitetul Central al Partidului Comunist sub preşidenţia lui Lenin, la 10 Octomvrie 1917, prin 10 voci contra 2, votă pregătirea imediată a insurecţiei, ce fu încredinţată unui biurou politic, compus din: Lenin, Trotzki, Zinoviev, Stalin, Kamenev, Sokolnikov şi Bubnov.

În noaptea de 6/7 Noemvrie 1917 stil nou telefonul lui Kerensky este întrerupt. El simte primejdia, dar este prea tîrziu, poliţia şi forţa armată a lui este neputincioasă; revoluţia bolşevică era declarată. La 7 Noemvrie 1917, Lenin pune mîna pe putere şi devine preşedintele Consiliului Comisarilor Poporului, stăpîn a 165,000.000 oameni. Ţinta lui era atinsă. Ministerul lui Kerensky e făcut prizonier de cîţiva marinari. Kerensky plecase din Petrograd către Ostrov, se întoarce pînă în insula Gacina şi acolo resemnă puterile sale în favoarea Comitetului Salvării Publice, apoi fuge peste frontieră deghizat în marinar.

Lenin se instală la Kremlin în Moscova şi de acolo, ajutat de Stalin, Trotzki şi G. P. U., purcese să clădească un nou imperiu cu un nou sistem social, cu o nouă religie şi o nouă formă de guvernămînt. Este imperiul proletariatului cu o viaţă comună fără proprietate individuală şi fără conştiinţă de sine. A întemeiat Statul Sovietic, un Stat economic-maşină, în care *omul* nu este decît o anexă a maşinei, un animal biciuit de pofte, dar ţinut în lanţuri pentru a munci pentru stăpînii săi cruzi şi nemiloşi.

Ion N. Mailat.

www.dacoromanica.ro

Sensul mărginirilor

Fixarea unei personalităţi presupune o serie de eliminări. In acest sens putem vorbi nu numai de un tragism biologic al personalităţii ci şi de unul spiritual. Pe cînd primul reprezintă faza de tranziţie a prematurităţii, al doilea, odată echilibrul organic stabilit, rămîne oarecum permanent. A-ţi pune o problemă şi a încerca s'o rezolvi (indiferent de ce natură şi pe ce plan ar fi problema) înseamnă implicit o renunţare la problemele posibile. Aceste momente cruciale prin intensitatea ce le caracterizează şi prin felul în care sunt deslegate constitue elementul culminant într'o evoluţie sufletească.

Definiţia curentă a personalităţii nu vrea sau chiar nu poate să facă abstracţie de tendinţa spre universalitate, mai mult consideră această tendinţă drept nucleu constitutiv al personalităţii. Privind lucrurile mai deaproape descoperim în această aserţiune — cînd îi corespunde o realitate — mai degrabă o criză a vieţii spirituale echivalentă cu pierderea puterii de structurare prin exces de asimilaţie în domeniul biologic.

Evident crizele spirituale ca şi cele biologice pot fi uneori fructuoase prin reacţiunile ce le provoacă spontan. Numai că de data aceasta suntem de cele mai multe ori în voia hazardului, şi personalitatea înseamnă în primul rînd dominare a destinului; iar destinul îl dominăm în măsura în care îl facem şi ne domineză în măsura în care îl suportăm.

Ezitarea poate fi mai complexă şi deci mai aproape de universal, fapta nu poate fi decît singulară. Faptele totuş nu pot rămînea izolate decît cu riscul de a-şi pierde dreptul la această denumire.

Numai o concepţie materialistă a lumii ar putea limita fapta la activitate externă, căci faptă poate fi orice gînd îndeplinit, precum orice activitate externă neintegrată într'un sens rămîne totatît de sterilă ca şi diversificarea perpetuă, din nefixare a obiectivului, în preocupările intelectuale.

Dar precum orice activitate omenească se loveşte de limitele organismului şi nu poate evolua decât în măsura în care le lărgeşte, totaşa în cadrul conştiinţei numai întrerupînd diversitatea posibilităţilor şi angajîndu-ne într'o singură direcţie putem ajunge la realizare. Dacă viaţa în spirit înseamnă, mai mult sau mai puţin simbolic, moarte în trup, realizarea în spirit implică

www.dacoromanica.ro

moartea parțială în spirit, adică depășirea unei stări complexe și nestructurate pentru viața precisă și reală a faptei.

Rămîne totuș tragismul eventualității, adică al posibilității „superioare", dar tocmai aceasta e cursa cea mai primejdioasă, căci în sensul acesta putem susținea în mod paradoxal că singurul lucru rău e ceea ce nu se întîmplă. De fapt ezitarea luată separat nu are nici măcar valoarea etică a tragismului, care apare abia prin raportare la necesitatea făptuirii. Noi nu putem descoperi cea mai bună posibilitate decît pe calea realizărilor. Deaceea cred că trebue inversată problema universalismului ca țel al personalității.

Conștiința omenească nu poate funcționa normal decât limitîndu-se și concentrîndu-se. Din această cauză mi se par semnificative pentru definirea unei personalități lucrurile la cari a renunțat nu din diletantismul variației sau lene ci prin fatalitatea limitativă a faptei.

Realizînd numai ceea ce e unic pentru fiecare din noi contribuim efectiv la realizarea totalității, care astfel se poate oglindi în perspectiva particulară a fiecăruia mai clar decît atunci cînd facem din conștiința noastră centrul universului și ne delectăm cu iluzia multicoloră și inconsistentă a posibilităților infinite.

Deaceea orice valoare cu cît e mai pozitivă cu atît cuprinde un element limitativ mai accentuat. Astfel naționalismul e limitativ prin antiumanitarism, legionarismul prin antidemocratism, tendința de elevare etică a literaturii prin antiestetism etc., căci numai pornind pe planul limitărilor putem ajunge la adevăratele totalități structurate în sisteme și nu aglomerate haotic, și numai în acest sens putem vorbi de o „personalitate creatoare".

Neculai Roșca.

REVISTA CĂRȚILOR.

Ion Banea, *Căpitanul.* Sibiu, Editura „Totul pentru Țară", 1936. 116 pg. 30 lei — „Lucrarea aceasta cuprinde viața, acțiunea și însușirile de căpetenie ale unui om. Ea tinde să-l prezinte pe *Corneliu Zelea Codreanu,* Căpitanul generației legionare. Să-l prezinte așa cum este, nu cum, în mod interesat, l-au prezentat mereu nenumărații lui dușmani. Căci a avut mulți, are mulți și va avea și mai mulți". Cu aceste cuvinte introduce autorul lucrarea sa, iar la sfîrșit ne spune: „Căpitanul, spre deosebire de alți oameni politici, nu a trăit în exterior, ci a coborît în interiorul său. Trăirea aceasta lăun-

www.dacoromanica.ro

tricâ i-a ajutat în a descoperi defectele fundamentale ale sufletului romînesc de azi. Opera lui a tins să îndrepte aceste carenţe de suflet şi de aceea refacerea sufletului colectiv romînesc a rămas pîrghia principală de preocupare a lui. El a întemeiat o credinţă nouă. Credinţa trăirii în duh romînesc. Clădirea măreaţă a Romîniei Legionare stă sprijinită pe jertfa din închisori şi spiritul legionar, care, de aici, a izvorît. Căpitanul la baza operii lui a pus piatra jertfei şi a credinţei". Intre acel început şi acest sfîrşit de carte autorul înseamnă în graiu limpede şi fără podoabe retorice de prisos viaţa, sbuciumul, izbînzile şi înfăptuirile unui om înzestrat din fire cu toate însuşirile *unui adevărat conducător politic.* Personalitatea Căpitanului se ridică deasupra mulţimii de politicieni, „şefi" şi subşefi de partide, aruncaţi la suprafaţa vieţii politice de valurile tulburi ale demagogiei şi de intrigile ţesute în cluburile politice şi în hrubele fracmasoneriei jidoveşti. Căpitanul îşi croeşte drum drept spre lumină, urmat de cei atinşi de suflul credinţei sale în viitorul Neamului Romînesc. Legiunea se naşte şi creşte prin voinţa şi acţiunea lui. „Maestrul artist, creator al vieţii celei noui, al sufletului nou, a fost şi este el, Căpitanul. Clipă de clipă a educat şi transformat prin toate mijloacele, cu vorba, cu fapta şi prin exemplul vieţii lui, făcînd din legionari oameni noi cu alt mod de a vedea, *eroi ai credinţei lor,* apostoli ai acestei noui religii".

Cartea cuprinde şi cîteva fotografii interesante din viaţa Căpitanului şi are o copertă, artistic lucrată de studentul legionar V. Baboie, reprezentînd chipul Căpitanului şi „Sabia întinsă între două lumi", după cuvintele d-lui Banea. Legionarii vor citi şi răsciti această carte, sorbind din ea putere pentru luptele ce-i aşteaptă.

Traian Brăileanu.

Ernest Bernea: *Tineretul şi Politica. Bucureşti 1936.* 26 pagini, 10 lei. Gruparea *Rînduiala* printre o serie de lucrări publicate în propria-i editură, prin pana d-lui Bernea concentrează gîndurile cari răspund acuzaţiilor aduse de „bătrînii" din ţara romînească „tineretului". Printr'o serie de date se demonstrează rolul tineretului în special în trecutul poporului romîn. Avram Iancu, Nicolae Bălcescu, Ion Brătianu la 1848 aveau toţi sub 30 de ani, Nicolae Iorga la 1900 în toiul luptelor naţionaliste avea 28 de ani. In aceeaş ordine de idei se arată atitudinea nejustificată a politicianilor romîni faţă de tineret, raporturile legionarismului cu mişcarea naţional-socialistă, situaţia intelectualilor faţă de legionarism. Legionarismul departe de-a-l condamna pe intelectual îl caută întregit în romînism şi uman. Se caută numai *un alt intelectual.* Broşura d-lui Bernea stăruie la timp asupra frămîntărilor noastre, care pe de altă parte dor. E atît de concisă încît poate fi citată în întregime. *G. M.*

Erast Hostiuc, *Schiturile şi Sihăstriile Bucovinei de altădată.* Cernăuţi 1936. — 194 pg. 10 ilustraţii. Preţul 100 lei. — Autorul, preot şi profesor la liceul ortodox de băieţi „Mitropolitul Silvestru", a adunat cu dragoste şi sîrguinţă toate documentele şi

www.dacoromanica.ro

ştirile privind schiturile şi sihăstriile din Bucovina şi ne-a dat, în temeiul lor, această prea frumoasă carte. Trecutul ne vorbeşte din ea, ne îndeamnă să păstrăm credinţa în Dumnezeu, care a ocrotit prin veacuri pe fiii săi evlavioşi din acest colţ de ţară călcat şi primejduit de atîtea hoarde barbare. Învăţăm a cunoaşte din această scriere că redeşteptarea sentimentului religios în zilele noastre îşi are temeiu puternic în trecut şi ne va fi pavăză în faţa primejdiilor ce ne ameninţă. Recomandăm această carte mai ales generaţiei tinere, care va găsi în ea pilde de jertfă şi pietate demne de urmat.

Traian Brăileanu.

REVISTA REVISTELOR.

Iconar, *I, 12, 1936.* Iconarul a împlinit un an. Cînd apăruse în timpuri mai grele decît astăzi, o fiinţă binevoitoare îi prezicea moartea la al treilea număr. Iconarul şi-a luat ca motto un cuvînt al Căpitanului: „Cine renunţă la mormînt renunţă la înviere". Şi va duce cuvîntul acesta, suntem siguri, pînă la învierea întreagă a romînismului. Numărul acesta e închinat legionarului *Gh. Grigor.* Se publică *cuvîntul* d-lui prof. *Traian Brăileanu,* şi al d-lui prof. *C. Zoppa,* la înmormîntarea. *„Veniţi să ne închinăm!"* de *Barbu Sluşanschi* închinat armatei romîne. *„Iarăşi o jertfă: Gh. Grigor"* de *Mircea Streinul. „Conspiraţia jidovilor"* de *B. Sluşanschi. „Un nou mormînt"* de *V. I. Posteucă. Cronici şi reviste:* semnează M. Streinul, I. P., L. Ţară, B. Sluşanschi. *G. M.*

Buletinul A. G. I. R. An. XVIII, No. 7 (Iulie). — O interesantă problemă inginerească tratează d-l *E. Anastasiu,* în studiul său „Funcţiunea inginerului şi evoluţia ei". El arată că inginerul trebue să se adapteze neîntrerupt la schimbările intervenite în modul de producţiune. „Inginerul trebue să-şi asimileze toate disciplinele cari concură la producţiune, căci numai în acest mod producţiunea va fi optimă". — D-l Ing. *V. Cernat* expune problema construcţiei „Casei Inginerilor", care se apropie de realizare. Cu clişee interesante ni se înfăţişează ultimele proiecte pentru această construcţie. — Acest număr e însoţit şi de „Anuarul — Lista de experţi A. G. I. R." pe 1936 care cuprinde şi diferite texte de legi, regulamente etc. interesînd breasla inginerească. *T. B.*

Am mai primit la redacţie:

Glasul strămoşesc, Cluj. — *Libertatea,* Bucureşti. — *Braţul de Fier,* Focşani. — *Ideea naţională,* Buzău. — *Deşteptarea Romîniei,* Ploeşti. — *Cuvîntul Satelor,* Lugoj. — *Revista Dobrogeană,* Constanţa. — *Chemarea,* Iaşi.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro